

Alianční erb Jana Antonína, knížete z Eggenbergu, vévody krumlovského (1610–1649) a Anny Marie, markraběnky Brandenburg-Bayreuth (1609–1680).

informuje o operních novinkách a hudebním životě města i o možnostech získat ke dvoru kastráta, italského mužského sopránistu.

V prvních letech po svatbě žil manželský eggenberský pár ve Vídni, kde bylo kulturní a společenské klima silně ovlivňováno divadelním a hudebním nadšením císaře Leopolda I. (1657–1705). Operní a baletní představení v Hofburgu střídaly hudební kusy ve Dvorním divadle a pompézní slavnosti na nádvoří Hradu. Takřka ve všech císařských rezidencích se stavěly divadelní budovy či alespoň sály. Záhy získal značnou proslulost též Innsbruck a Salzburg, divadelní sál měl počátkem sedmdesátých let 17. století i blízký Linc. Eggenberg

znal i mnohá divadla jezuitská, nepochybně též mikulovskou zámeckou scénu spřízněných Dietrichsteinů. Neuniklo mu jistě, že někteří další moravští aristokraté mají po vídeňském vzoru vlastní dvorní kapely.

Také Jan Kristián chtěl svému krumlovskému sídlu dodat lesk vévodské rezidence. Po sedmdesáti letech obnovuje na Krumlově knížecí dvůr, k němuž kromě osobního služebnictva patřila i početná suita dvořanů – hofmistři, kaplan, učitelé tance, pážata, kapelníci, dvorní trubači, varhaník, malíři, sochaři i divadelní herci. Pod dohledem tanečních mistrů se pořádají první plesy. Ztichlý zámek ožívá opět bohatým společenským životem.

Alianční erb Jana Antonína, knížete z Eggenbergu, vévody krumlovského (1610–1649) a Anny Marie, markraběnky Brandenburg-Bayreuth (1609–1680).

informuje o operních novinkách a hudebním životě města i o možnostech získat ke dvoru kastráta, italského mužského sopránistu.

V prvních letech po svatbě žil manželský eggenberský pár ve Vídni, kde bylo kulturní a společenské klima silně ovlivňováno divadelním a hudebním nadšením císaře Leopolda I. (1657–1705). Operní a baletní představení v Hofburgu střídaly hudební kusy ve Dvorním divadle a pompézní slavnosti na nádvoří Hradu. Takřka ve všech císařských rezidencích se stavěly divadelní budovy či alespoň sály. Záhy získal značnou proslulost též Innsbruck a Salzburg, divadelní sál měl počátkem sedmdesátých let 17. století i blízký Linec. Eggenberg

znal i mnohá divadla jezuitská, nepochybně též mikulovskou zámeckou scénu spřízněných Dietrichsteinů. Neuniklo mu jistě, že někteří další moravští aristokraté mají po vídeňském vzoru vlastní dvorní kapely.

Také Jan Kristián chtěl svému krumlovskému sídlu dodat lesk vévodské rezidence. Po sedmdesáti letech obnovuje na Krumlově knížecí dvůr, k němuž kromě osobního služebnictva patřila i početná suita dvořanů – hofmistři, kaplan, učitelé tance, pážata, kapelníci, dvorní trubači, varhaník, malíři, sochaři i divadelní herci. Pod dohledem tanečních mistrů se pořádají první plesy. Ztichlý zámek ožívá opět bohatým společenským životem.

Mistr Petr TYBITANCL *1951

Neužívá žádný znak. Tento jeho osobní znak pocházející z konce 80. let vzniknul pod dojmem doby kterou strávil ve vazbě (kresba Petr Tybitancl).